

ministeriet, et Medlem, valgt af Landbrugsministeriet, et Medlem, valgt af Amsraadet, og et Medlem, valgt af Sogneraadet for den Kommune, hvor den paagældende Ting, som skulde bedømmes, er beliggende.

Naar jeg ikke er tilfreds med denne Kommissions Sammensætning, er det, fordi de lokale Myndigheder efter min Mening har for liden Indflydelse i Kommissionen. Jeg gør opmærksom paa, at det et andet Sted i Lovforslaget hedder, at Erstatninger, eller hvad det nu er, der maatte blive at udrede i Anledning af en eller anden Foranstaltning, skal udredes af det offentlige, saaledes at Staten betaler en Trediedel, Amtet en Trediedel og Kommunen en Trediedel. Amt og Kommune skal altsaa betale de to Trediedele af Omkostningerne, medens kun en Trediedel af Kommissionens Medlemmer repræsenterer Amt og Kommune. Men naar Amt og Kommune skal betale Hovedparten, bør de ogsaa have en rigeligere Repræsentation i Kommissionen. Det kan undertiden blive ret betydelige Beløb, det drejer sig om. Jeg skal saaledes minde om, at da Staten for et Aars Tid siden købte Hald gamle Egeskov, kostede denne 65,000 Kr. Hvis nu Beslutningen om at bevare denne gamle Egeskov var blevet taget ifølge en Lov af det her foreslaaede Indhold, vilde Viborg Amt være kommet til at betale omtrent 22,000 Kr. og den Kommune, hvori Egeskoven ligger, et lignende Beløb. Det tror jeg ikke vedkommende Kommune vilde være blevet særlig glad ved, og det forekommer mig ikke at være rigtigt eller forsvarligt at lægge saa store Byrder paa Kommunerne.

Jeg kunde for øvrigt tænke mig, det kunde være praktisk at ordne Forholdet saaledes, at de Mennesker eller den Forening, som begærer en saadan Kommission nedsat til at afsige Kendelse, skulde betale nogle af Omkostningerne ved Kommissionens Arbejde. Det kan ganske vist siges, at de i Regelen ikke har nogen økonomisk Interesse i Kommissionens Arbejde, men paa den anden Side synes jeg, at Kommissionen ikke skulde sættes i Virksomhed baade i Tide og Utide. Det kan være rigtigt at have en saadan Kommission at henvende sig til, men naar det at sætte Kommissionen i Gang ikke koster mere end at skrive et Brev til den, kunde det hælde, at den vilde faa ikke saa lidt mere Arbejde, end ønskeligt var. Jeg siger ikke dette, fordi jeg tænker paa at lægge Foreninger, der agter at rette Henvendelser til Kommissionen, Hindringer i

Vejen, og der vilde vel heller ikke ved min Plan blive Tale om saa store Beløb, at det kunde faa nogen Betydning, for saa vidt Sagen i det hele ønskedes fremmet.

I § 3 findes der Forslag om en Overfredningskommission, af hvilken et Medlem vælges af Justitsministeren, to af Folketinget, to af Landstinget, og endelig skal der være to Højesteretsassessorer. Naar der foreslaas, at der i denne Overfredningskommission skal sidde to Højesteretsassessorer, antager jeg, at den højtærede Minister har foreslaaet dette af praktiske Hensyn, nemlig for at undgaa den maaske noget besværlige Vej til Domstolene. Hvor prisværdig en saadan Betragtning end kan være, er jeg dog ikke sikker paa, at den er fuldt korrekt. I § 4, hvor der træffes Bestemmelse om, hvilken Myndighed Fredningskommissionen har, staar der, at disse Bestemmelser kan gaa ud paa, „at det fredede Omraade skal bevares i dets naturlige Tilstand, at det enten slet ikke eller kun paa bestemt Maade maa bebygges eller beplantes, at en Bygning, et Mindesmærke eller et Areal skal bibeholdes uforandret, vedligeholdes eller indrettes paa bestemt Maade, eller at en Udsigt skal bevares eller aabnes“, og dette er maaske i og for sig en meget ønskelig Bestemmelse, men det forekommer mig dog, at den aabner rig Adgang til Indgreb i den private Ejendomsret, og Indgreb af en saa omfattende Art, at det maa forekomme ønskeligt, at vedkommende Ejer kan appellere sin Sag til Domstolene.

Jeg skal ikke omtale alle Paragrafferne, men jeg maa dog endnu nævne § 14, der omhandler Adgangen til Færdsel paa Strand. Det er jo ret almindeligt, at de Landmænd, som har Ejendom til Stranden, benytter vedkommende Areal til Græsning for løsgaaende Kreaturer, og at de kun indhegner det paa tre Sider, saaledes at Hegnet paa de to Sider fortsættes ud i Vandet. Derved faar de et godt Hegn og i hvert Fald et billigere Hegn, end hvis de skal hegne paa alle 4 Sider. Nu er der jo delte Meninger om, hvorvidt Landmændene i det hele taget har Ret til at hegne paa den Maade, og jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere, hvad der herom staar i Bemærkningerne til § 14: „Det er et tvivlsomt Spørgsmaal, om Ejeren af en Ejendom, der støder op til Havet, har den fulde privatretlige Raa-dighedsret over Strandbredden, saaledes at han kan afspærre denne og forhindre Færdsel langs Stranden. Medens Retten over Forstranden, o: det udenfor daglig